

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion

**Indexat la:
0156/03**

Opera suspicionată (OS)

Opera autentică (OA)

Suspicious work

Authentic work

OS | CURPAN, Vasile Sorin. *Tratat de științe juridice*. Vol.2. Bacău: Rovimed.2011.

OA | POPA-GAVRILOVICI, G. *Teoria generală a obligațiilor*. In: CURPĂN, V.S., POPA-GAVRILOVICI, G., LUPU, M.M. *Tratat de științe juridice*, vol.2. Sibiu: Alma Mater. 2009.

Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion

p.543:01-p.609:14

p.628:01-p.698:00

Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la
Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at

www.plagiate.ro

VASILE - SORIN CURPĂN

GIONI - POPA GAVRILOVICI

MARIA - MIRABELA LUPU

**TRATAT DE
ȘTIINȚE JURIDICE
- II -**

EDITURA UNIVERSITĂȚII "ALMA MATER"
SIBIU - 2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**Tratat de Științe Juridice/ Vasile-Sorin Curpăn,
Gioni Popa-Gavrilovici, Maria-Mirabela Lupu.-
Ed. I-a, - Sibiu: Editura Alma Mater, 2009
Bibliogr.**

I.Curpăn, Vasile-Sorin
II.Popa-Gavrilovici, Gioni
III.Lupu, Maria-Mirabela

ISBN general: 978-973-632-522-9

ISBN vol. II: 978-973-632-524-3

Autori:

Lupu Maria-Mirabela - Cartea IV

Curpăn Sorin - Cartea V

Popa-Gavrilovici Gioni - Cartea VI

INTRODUCERE

Termenul de obligatie are mai multe sensuri. Astfel, prin obligatie se intelege raportul juridic civil in temeiul caruia una dintre parti, numit creditor, pretinde celeilalte parti, numita debitor, sa dea, sa faca sau sa nu faca ceva.

Obligatia mai poate desemna datoria pe care o are debitorul, in cadrul unui raport juridic de obligatii, de a savarsi fata de creditor o prestatie determinata (a da, a face, a nu face), prestatie care constituie obiectul dreptului de creanta al creditorului.

Prin obligatie* intelegem si titlul de valoare emis de stat sau de o societate comerciala, care confera titularului sau posesorului calitatea de creditor al emitentului pentru suma de bani pe care i-a imprumutat-o.

Prin obligatie mai intelegem inscrisul constatator al existentei continutului unui raport juridic obligational, destinat a servi ca mijloc de dovada al acestuia. Ca titlu de valoare, obligatia poate fi nominala (cand in ea se mentioneaza creditorul beneficiar), la ordin (cand creditorul in scris in obligatie o poate transmite prin gir altei persoane) si la purtator (calitatea de creditor este recunoscuta oricarei alte persoane care se afla in posesia titlului).

Cuvantul obligatie mai desemneaza in sa si alte obligatii decat cele de natura civila (obligatii morale, obligatia de a satisface serviciul militar etc.). In continuare, vom folosi notiunea de obligatie, in sensul de raport de obligatie, dar mai cu seama cel de latura pasiva a raportului de obligatie.

SECȚIUNEA I.

DEFINIREA OBLIGAȚIEI

Teoria generală a obligațiilor definește termenul de obligație atât în sens larg, cât și în sens restrans. În sens larg, prin obligație se înțelege raportul juridic în conținutul căruia intră dreptul creditorului de a cere debitorului să dea, să facă sau să nu facă ceva, în caz de neexecutare de bunăvoie, având posibilitatea de a apela la forța de constrângere a statului. Definită astfel, obligația are în vedere latura sa activă, ceea ce face raportul juridic să fie denumit drept de creanță sau pur și simplu creanță. Examinat raportul de obligație din perspectiva laturii sale pasive, mai este denumit obligație sau datorie.

Elementele raportului juridic obligational sunt:

- subiectele;
- conținutul;
- obiectul.

Subiecte ale raportului de obligație sunt persoanele fizice și persoanele juridice. În anumite situații și statul poate fi subiect în cadrul unui raport de obligație. Sub acest aspect, în calitate sa de dobanditor al succesiunii vacante, statul va primi pasivul succesoral după deducerea pasivului, fără a putea fi obligat la plata datoriilor ce ar întrece activul. Într-un raport de obligație, subiectul activ este creditorul, iar subiectul pasiv debitorul. Denumirea lor diferă în funcție de natura raporturilor juridice (ex: vânzător și cumpărător la contractul de vânzare cumpărare; locator și locatar la contractul de locațiune; donator și donatar la contractul de donație; autor și victimă în cazul săvârșirii unei fapte ilicite etc.) În cazul contractelor sinalagmatice, părțile au o

dubla calitate, de creditor si debitor (de exemplu, la contractul de vanzare-cumparare, vanzatorul este creditorul pretului si debitorul bunului vandut, iar cumparatorul este debitorul pretului datorat si creditorul bunului cumparat).

De regula, creditorul se determina in momentul in care ia nastere raportul juridic. Uneori, determinarea subiectelor are loc la data executarii obligatiei (ex: oferta de recompensa; titlurile la purtator).

Continutul raportului juridic de obligatie este alcatuit din dreptul la creanta al creditorului si obligatia corespunzatoare acestui drept si care apartine debitorului.

Vom defini dreptul de creanta ca fiind indrituirea creditorului de a pretinde debitorului de a da, de a face sau a nu face ceva. De exemplu, intr-un contract de vanzare-cumparare, dreptul de creanta al vanzatorului este dreptul de a primi pretul, iar dreptul de creanta al cumparatorului este dreptul de a primi bunul cumparat.

Pentru a le distinge de drepturile reale, drepturile de creanta mai sunt cunoscute si sub denumirea de drepturi personale. Sub aspect procesual, actiunea care sanctioneaza drepturile personale este denumita actiune personala.

Obiectul raportului de obligatie consta intr-o actiune (prestatie pozitiva - de a da, de a face) sau inactiune, abtinere (de a nu face).

SECȚIUNEA II.

CRITERII DE CLASIFICARE A OBLIGAȚIILOR

1. După obiectul lor, obligațiile se subdivid în:

a) Obligații de a da, de a face și de a nu face. Este o clasificare tradițională și are în vedere obiectul fiecărei obligații.

- Obligația de a da constă în îndatorirea debitorului de a transfera sau de a constitui, în folosul creditorului, un drept real asupra unui lucru. Este necesar ca debitorul să fie titularul dreptului real respectiv (proprietar, uzufructuar etc.) și să aibă capacitatea de a instraina.

- Obligația de a face este îndatorirea debitorului de a săvârși anumite fapte, acțiuni, lucrări sau servicii. Această obligație poate fi instantanee, când se execută dintr-o dată (ex: restituirea bunului împrumutat) sau succesivă, adică se execută în timp (ex: întreținerea unei persoane). În practica instanțelor, obligația de a face este întâlnită frecvent în sfera antecontractelor.

- Obligația de a nu face constă în îndatorirea debitorului de a se abține de la săvârșirea unuia sau mai multor acte sau fapte determinate. Asemenea obligații nu sunt susceptibile de executare silită și nici de punere în întârziere (de exemplu, vânzătorul este obligat să nu tulbure posesia cumpărătorului; obligația de a nu face publică opera o anumită perioadă de timp etc.)

Obligația de a da și de a face mai sunt denumite obligații pozitive, iar obligațiile de a nu face, obligații negative.